

הנגיד

פוחד

חששו של הנגיד לגורל ההפקדות שלו, הוא שהינחה את מסעיה הפאניקה שניהל בעניין מכירת בנק ישראל בריטניה. מאזן האחרון של הבנק מורה על 1.2 מיליארד לירות. הרווחים לפני מס היו 14 מיליון לירות.

הבנק בישראל והבנק השני (השייך לבנק הישראלי), זה שבלונדון, עשו משך שנים עיסקות מטבע בינלאומיות נעזות. הרווחים היטב כל השנים.

לפני חודשים אחדים נכנס הבנק לעיסקיהם המכונה, כולל זה, בסכום של 800 מיליון לירות. אולם, בעוד שמעסקות הנהל נותר בידיו רווח נאה. מאחר שמכרו קדם ירידת המחירים האחרונה, הרי משאר המתכות לא הצליח להיפטר, נזקק בדחיפות למימון נוסף.

לפני כשבועיים פשט את הרגל, בנסיבות שונות, בנק הארשטדט הגרמני, ונזכר החל חושש בריצונות פן יקרה אותו דבר עצמו גם במיקרה שלו — וההפקדות תיעלמנה. **בנק ישראל הוציא לבנקרייטס יח מוכתב, המחייבו להפסיק מיד את כל עסקות המטבעות הזרים והמתכות בחו"ל. המכתב בא לידי בנק במהומה, שכן מכירה בתקופה של ירידת מחירים, פירושה הפידיענק.**

פרקליט הבנק, עו"ד אליהו מירון, קבע כי משפחת ויליאמס היתה מוכנה להפקיד נכסים ב-100 מיליון דולר כנגד הפסדי הבנק, אולם סירב גם לכך. אולי שר האוצר יהושע רבינוביץ' יחשוב אחרת.

המייסדים

והיורשים

החשוע בן ציון (המתגורר בשדרות בן ציון בתל אביב, ללא כל קשר לשם מישפחתו. אך אימו מתגוררת ברחוב בן ציון בתל אביב, הקרוי על שם אביו של יהושוע, שהיה רב נודע בארצות הברית). ניראה נינוח בביתו, לאחר לילה שימור רים.

בידי המוכרים יישארו הבנק שבאנגליה, חברת ההיטח הישראלית צור, יקבי ארי, עו, מופעלה בוכנות מובילית, מיפעל ארי זות ישראל, שליש במפעלי המנועים סביל (בו שותפים מיפעלי נייר חדרה וביל לוויט מארה"ב), ועוד רכוש מקרקעין רב, כי 80 דונם בבניה באשדוד.

בן ציון עצמו הוא בעליו של דפוס בן חבורן, בו השקיע בשל פעילותו הרבה בתנועה למען ארץ ישראל השלימה. כן ידוע הוא כאחד מראשי התורמים והפעילים של התנועה, אסיר הוא טוען כי פרש מן הפעילות.

אין ספק כי בשנת 1938, כאשר קנה נחום יצחק ויליאמס המנוח את בנק העו"ד, ששינה שמו לאחר מכן לבנק ארץ ישראל-פולין ולבסוף לבנק ישראל בריטניה — לא תיאר לעצמו כי הממלכה שרי הקים ותפוסר שנים מעטות לאחר מותו. מייסדיו של בנק העו"ד היו אביו של ח"כ גדעון האונגר, אביו של עורך הדין אליהו מירון (שהוא עורך הדין של הבנק כיום, ושותפו של בן ציון במשרד פרקליטי טוט מצליח), וכן אברהם לרנר, שהיה ידיד מישפחה קרוב למישפחתו של יעקב לווינסון, מי שרצה לקנות את הבנק כיום... בשנת 1971, כאשר נפטר ויליאמס (ש' היה גם אחד התורמים הגדולים במחנה הדיתי מבני היכל שלמה ומקים קרן בת 10 מיליון לירות לתרומות וצדקה), התחלק רכושו הגדול בין ארבע בנותיו.

עיקר רכושו היה נכסיו בלונדון, והונג נאמד אז במאות מיליוני לירות אנגליות. נכסים אלה באנגליה כללו את בנק בריטניה בלונדון, שתי חברות ביטוח, וחברות נכסים. רכוש זה עבר לידי של הארי לגני, בעלה של הבת הבכורה.

לגני, בן 68 כיום, עבר לאחרונה לעסוק בענייני ציבור, והוא פעיל כסגן יו"ר ועד שליח הקהילה — המוסד העליון של יהדות בריטניה. לגני הביע כבר פעמים מיס' פר את רצונו לפרוש מן העסקים. להתמסר לעיסקה הציבורי בלבד, והוא עתיד לזכות בקרן בתואר "אביר".

יהושוע בן ציון, בעלה של בתהוקר נים של ויליאמס, אינו יודע במה יעסוק להבא. אסיר הטיפול ברכוש שנותר בידי המישפחה הוא רב ועצום.

במדינה

העם

קרוי מלך ישראל

המדינה כולה התאבדה עו

מפתחת שני הודנה

במשחקי הגביע העולמי בכדורגל

"אין אלוהים! אין אלוהים!" פרצה הריקאה מפי חבורת צעירים שהתקבצה ברחוב דיונונג בתל אביב סביב מכשיר טלוויזיה שהוצג באחד מחלונות הראווה. אגרופים היו קמוצים וכמה מהם היו קרוי בים לבכי. כאשר שרק השופט את שרי קתהסיום במישחק הגמר שהתנהל במיס' גרת מישחקי הגביע העולמי לכדורגל בי מינכן, חש חלקו הגדול של עם ישראל כמותם.

הקשרים הריגשיים העמוקים שהוררים בין הישראלים להולנדים, הם שגרמו להודות זו. היה זה רק סימלי שאחד מי שחקני המילואים של הנבחרת ההולנדית, שלא נטל חלק במישחק הגמר, נשא את שם המישפחה ישראלי, וכאשר הכריזו הרי קריינים את שמו, בדקות המעטות בהן נטל חלק במישחקים האחרים שקדמו למישחק הגמר, דומה היה לאוהדיהם שפורט בישראל כאילו נבחרתם הלאומית שלהם היא הנלחמת על הזכייה בכתר האליפות של הדת הנפוצה ביותר בעולם — דת הכדורגל.

המדינה התרוקנה. בין השעות חמש לשמונה בערב, ביום הראשון הרי אחרון, בעת שמישחק הגמר בין נבחרות גרמניה המערבית והולנד הועבר כשידור ישיר בטלוויזיה ישראלי, ניראו רחובות ערי ישראל כמו ביום הכיפורים לפני הגיוס הכללי. כאשר כבשה הולנד שער יתרון, כבר בדקה הראשונה של המישחק, פרצו שאגות השמחה מכל חלונות בתי ישראל. החל מאותו רגע, ועד לשריקת הסיום נדמה היה כי יוקרתה של מדינת ישראל מונחת על נעלי הכדורגל של כדורגלני הולנד, וביחוד על אלו של כוכב הנבחרת ההולנדית, יוהאן קרויף.

כאשר הסתיים המישחק בניצחונה של הנבחרת הגרמנית, 1:2, והגרמנים הצוי הלים הרימו אליל את גביע הזהב בו זכו, התאבלה המדינה כולה על הפסדה של הולנד הקטנה, האמיצה, אחת הידידות הבודדות שעוד נותרו לישראל ביורה הרי בינלאומית.

מיפלגות

הילכו שניים יחדיו

בלתי אם נועדו

התיסכוד של אנשי

מיפלגה מבודדים

הוליד קוריוז

פוליטי

אין שום תכונה משותפת לאריה ("לור בה") אליאב ולבנימין הלוי.

אליאב הוא יונה שבינונים, המאמין ב' החזרת כימעת כל השטחים, בפיתרון לבציה הפלסטינית ובכלכלה סוציאליסטית. הוא נוח לבריות, ובעל מוח פתוח. בנימין הלוי הוא אחד הלאומנים הקנאים ביותר בכנסת. העולה בקואונו בי שטחים רבים על מנחם בגין. הוא בעל תפיסה ימנית קיצונית, מתנגד חריף ל' החזרת השטחים. שולל טוטאלי של עצם קיום העם הפלסטיני, בעל תפיסות חברתיות שמרניות ביותר.

רק דבר אחד מאחד את שניהם: הם מבודדים במפלגותיהם.

יד למי? יתכן שבידוד משותף זה הוליד את אחד הקוריוזים המרתקים בתולדות המדינה.

השבוע הופיעו השניים במסמך משותף, שבו קראו להרחבת הממשלה. המצע ה' כלול בו הוא צירוף של כמה פסקים סתי' מיים, שאין אדם במדינה שאינו יכול ל' חתום עליו — החל כרב מאיר כהנא וכלה במאיר וילגנר. מדובר בו על שלום, פשרה ופשר.

הצטרפו אליהם שני ח"כים נוספים: ה' ליברל שניאור זלמן אברמוב, מי שהיה בעבר מתון ביותר בענייני פנים וחץ, בלט בשנה האחרונה בכמה נאוים קיצוני

ניים בנוסח כימטרבגני, וחזר להיות מתון. הרביעי בחבורה הוא ח"כ שלום לוי, המזכיר השתלטי של הסתדרות המר רים, הכועס על כי לא מונה לשר החינוך, במקומו של אהרון ידלין.

מעבר למליצות ריקות. מבחינה מעשית, אין סיכוי שיוזמה זו תוליד יותר מאשר סנסציה חולפת. פשוט אין כל אפשרות שהארבעה יסכימו על איזשהו דבר ממשי — בשטח הסוציאלי או הביטחוני — מעבר למליצות ריקות.

אולם בינתיים יכולה יוזמה זו לעזור לדברים שאינם תלויים דווקא ברצון ה' יוזמים.

דבריו של אליאב על הצורך בהרחבת הרי ממשלה יכולים לפלט את הדרך לחידת המחנה הסיפוחיטי המובהק לתוך הממש' לה. ולסתום את הדרך להסדר שלום. כמה מראשי המערך, המקוים להתייאת רעיון הליכודי הלאומי, כדי להעמיד לרשות יצחק רבין רוב יציב (ראה הנוון), בוודאי שמ' חים על יוזמה זו.

דבריו של הלוי על "פשרה", אף שלא היו קשורים בשום תווה ברורה בעמדתו הסיפוחיטית, יכולים לעזור לפילוג ה' ליכוד, ולהוצאת הליברלים המתונים מתור כו, אחרי שיעבודם בן תשע השנים לי הנהגת מנחם בגין. גם על כך ישמחו, בוודאי, ראשי המערך.

קואליציה

ארוכה הדרך לממשלה

זמרות שניראה כי פתוחה הדרך

להצטרפות המפד"ל

לקואליציה — קמו עוררין

בתוך מיפלגה זו

אנשי מיפלגת העבודה החלו סופקים כפיהם בהנאה. הרב הראשי לישראל, שלמה גורן, חזר מחו"ל ובאמתחתו הנוסחה הנואלת להצטרפות המפד"ל לקואליציה. עתה, חשבו, יוסר האיום המתמיד על ממ' שלחו של יצחק רבין, והריב שפע בכרית החיסורית בין מפא"י והמפד"ל — יהיה לאפיונה נשכחת.

רק השרים חיים צדוק, משה ברעם ו' אהרון ידלין, וח"כ פינחס ספיר, המנהלים את המשאומתן עם המפד"ל, יודעים עד כמה קשה היה לשחות בזרמים השונים בתוך מיפלגה זו ובתיסיתחוף שלה. עד שהובטחה כניסתה לממשלה.

ח"כ המר
טוסו נגד טמי

התנגדות משודשת. אולם נראה כי למרות שהצליחו, בעזרת הרב גורן, להת' גבר על האיסור שליועצמו להיכנס לממ' שלה. ולמרות שהרב גורן הביא מן הרב בער סלובייצק את הבשורה שסלובייצ' ציק אינו מתנגד להסכם זה — תקום התנגדות לכניסה לקואליציה בתוך ה' מפד"ל עצמו.

ההתנגדות החריפה והקולנית ביותר תבוא מצד חוגי הצעירים. שני הח"כים

אדלי קרויף
אבל לאומי

הצעירים של המפד"ל, וזלון המר והיהודי בן ימאי (המכונים בכנסת סמיזוסוס), הם האחרים, בעצם, לעבודה שהמפד"ל אינה יושבת היום בממשלה.

למרות שחלום בדבר הלחץ על העבודה להקים ממשלת ליכוד לאומי הוכח כי הבל-הבלים ולמרות שהטון בהתנגדותו של המר לכניסה לממשלה הונמך, מאז הת' ברר כי הוא יקבל תיק באותה ממשלה, ייאלץ המר להיכנע הפעם לבן ימאי, אשר נחשב תמיד לעושה דברו, ולא להסכים ללכת לקואליציה.

בן ימאי יודע כי, במערכת היחסים ה' פנימית של המפד"ל, כאשר יקבל אחד הצעירים תיק ממשלה, ינוטרל לחלוטין הצעיר השני — במקרה זה הוא עצמו. הוא הצליח לגייס לעזרתו את מיספר שלושה בסיעת הצעירים, ראש המועצה המקומית נתיבות, שלום דינו, ואת מת' נחלי המפד"ל, ואילץ את המר להמשיך ולהתנגד לכניסה לקואליציה, למרות ה' חיק הקורץ.

מתנגד אחר הוא שרה סעד לשעבר, מיכאל חוני. שמו של חוני לא הוזכר בין ארבעה השרים המיועדים של ה' מפד"ל, ותחת זאת הוצע לו לשמש כנשיא אוניברסיטת בראילן. חוני, אשר אינו רוצה לרדת כה מהר מהבמה הפוליטית, יילחם כנגד הכניסה לממשלה, כדי להשי' איר את המיפלגה באופוזיציה, ועלידי כך לשמור על כוונתו של בתוכה.

המתנגד השלישי הוא ח"כ אברהם מלמד. **הברית המלאכותית בכנסה**. מלי מד טוען כי, לדעתו, אין צורך להיכנס עתה לממשלה, מתוך חישובים פוליטיים פנימיים של המיפלגה, מאחר שצעד זה יתפרש ככניעה, כרדיפה אחרי כיסאות, יפגע במפד"ל בעת הבחירות הבאות.

אולם מקורבי מלמד יודעים לספר כי הוא מפגע ביותר מן העובדה שידידיו במערך העדיפו את שולמית אלוני והל'ע עליפני היענות לדרישת המפד"ל בה'ר ככת ממשלת רבין.

נראה כי ההתנגדות הרעשנית של ה' צעירים, התנגדותו של חוני המסוגל עדיין לגייס רשימה לא-מבוטלת של תומכים בוועדה הפועל של המפד"ל, והתנגדותו של האיש השולט על המשאבים הכלכליים של התנועה, אברהם מלמד, תכביד על ה' ברית המלאכותית שהקימו בורג, רפאל וורהפטיג, שמטרתה אחת: להיות בממשלה.